

En "Limfjords engels fødsel"

Jeg har i mange år været fascineret sten og skaller.

Det startede nok i min tidlige barndom, hvor min bror og jeg legede rigtig meget med "hul-køer" og søpindsvin. Vi brugte meget tid på at samle disse "hul-køer", når søndagsudflugten gik til standene rundt om vores barndomshjem i Sdr. Dråby. Her var der et rent eldorado for at udvide besætningen sådan en søndag eftermiddag.

Når vores forældre så gik i stalden, var vi kreative. Vi fik udleveret "ballesnor" fra de neg og efterhånden baller, som blev brugt i stalden. De blev så bundet i disse "hul-køer" og kunne vi så finde nogle gamle rustne søm, så blev hver ko tøjret ved disse på græsplænen. Der blev lavet indhegning til løsdrift med grene som hegnspæle. Fantasien fejlede ikke noget: Heller ikke den gang.

Vi var så ikke ret populære, når vi ikke havde fået dem fjernet, når mor skulle slå græs med græsklipperen med "rugbrødsmotoren". Den gik i hvert fald ofte pludselig i stå, når "fortøjningen" til køerne, var snoet rundt om hjulene. Så kunne der godt falde et par "upæne" ord fra mor og også fra far, når han sommetider måtte komme mor til undsætning med plæneklipperen og køernes fortøjninger.

Vi brugte også megen tid, på at lave båse af andre sten eller gamle mursten til vores "dyr".

Dog måtte vi ikke tage dyrene med ind i stuen. Men jeg kan huske, at mine brødre fik "ønsketraktorer" efter nogle år. Og når far var faldet i søvn på gulvet til middag, kom traktorerne og redskaberne frem. Mine forældre havde parketgulv i stuen. Det var den slags i de store firkanter, som blev ferniseret hvert år den 2. december. Gulvet var nok lidt slidt langs vægen af tidens tand. Så fernissen krakelerede lidt, men ved hjælp af ønsketraktorens plov, som lige kunne gå under fernislagene, blev det absolut ikke bedre. Det skal lige siges, at pløjearbejdet var overstået inden far vågnede af middagssøvnen.

Derhjemme havde vi en nabo, som var ekstrem god til at finde fortidsminder i form af stenøkser og deslige. Det smittede vist min mor, som også havde øjnene, retter mod mulden, når vi gik med hende i roemarken eller bare en tur ud i kæret. Her blev fundet rigtig mange flinteøkser og spydspidser m.m.

Da min største søn engang skulle med på hendes vandring, havde hun fortalt stolpe op og stolpe ned, om disse fine ting, man kunne finde. Da han så syntes at have fået nok, spurgte han hende så: BEDSTEMOR; HVORFOR; HAR I SÅ BARE GÅET OG SMIDT DEM; HVIS DE ER SÅ MEGET VÆRD? Ja, hvad skulle man svare på det?

Så gik der nogle år, hvor jeg havde den alder, hvor det nok ikke var sten, som havde den store interesse længere, men den kom igen, da jeg havde fået børn. Vi har slæbt mange fine sten hjem og vasket dem i klorinvand, så de kunne limes sammen til nisser, som så fik hår og skæg af pels fra mink og ræveskind og derefter en nissehue. Jeg havde en aftale med Pelsfabrikken i Nykøbing og i Bjergby, om at måtte hente de små rester som skulle kasseres.

Der er blevet slæbt flere tons sten op og ned ad trapperne til 2. sal, når jeg tog rundt på markeder, for at sælge de sjove stennisser.

Derefter slæbte jeg sten hjem fra havet til mine bede her i Redsted. Jeg har ikke altid været særlig populær, når posen var blevet for tung at slæbe, og jeg måtte bede manden bære den til bilen for mig. Men pyt, nu pynter de i haven, hvor der både er store og små sten, blandt en masse skærver.

Jeg har altid syntes, at musling skaller – konkylier og østersskaller har været utrolige dekorative, og hvorfor så ikke være kreativ med dem. Jeg har engang set en engel lavet af ”hul køer” og filt vinger. Dem synes jeg så var lidt for klodsede. Der gik nogle år, og så fik jeg den ide, at jeg ville prøve at hækle nogle vinger til disse ”hul-køer”, men det var stadig ikke pænt.

En dag jeg så gik ved en af Mors` s dejlige strande, faldt ”mine engle ” på plads. Det var da de utrolige østersskaller, som lå der for mine fødder i hobetal, som skulle være englenes krop og kjole. Jeg havde desværre ikke poser med mig den dag, men alle lommer og en trøje, kunne bære mange af de fantastiske skaller til bilen.

Så blev de førhen hæklede vinger fundet frem og stivet med kartoffelmelsstivelse. Boremaskinen blev fundet frem og skallerne rensed i klorinvand, og så blev der lavet ”Limfjordsengle”

Jeg har brugt mange timer ved fjorden i sol, regn og blæst, for at samle disse ”kroppe”. Det er ren terapi for krop og sjæl. Man kan se så mange forskellige finesser i hver engel. Der er forskellige farver, former og forsteninger i de flotte skaller. Her er det kun fantasien, som sætter grænser. Her i efteråret, havde jeg mit barnebarn på 6 år med ved stranden et par dage. Hun fornemmede hurtigt, hvad der var en flot østersskal. Og vi havde heldigvis hendes mor med også, som kunne slæbe alle de skaller, som vi fandt.

Barnebarnet havde så fortalt stolpe op og stolpe ned, da hun besøgte hendes farmor. Farmor havde så spurgt, om ikke jeg solgte nogle af dem. Hun svarede: NEJ FARMOR; MED ALT DET ARBEJDE VI HAVDE MED DET, SÅ SÆLGER MAN DA IKKE DEM.

Nu var kroppene og kjolerne på plads, så skulle der hækles vinger. Og det er ret afslappende i disse ”Ensomme Corona aftener” at sidde og hækle vinger. Englevinger og østersskaller smitter nemlig ikke. De sætter kun sit præg på ens glæde ved at skabe og fordybe sig i naturens gaver, som vi har lige uden for døren. Ren terapi for øjne, krop og sjæl og til glæde for dem som kan lide min kreativitet i deres egne stuer.

Jeg vil ønske jer alle en glædelig jul, og håber at I får lidt julehygge med ”Limfjords englene” og hinanden, trods Coronarestriktionerne på jeres dejlige ”hjem” i Hvidbjerg. Vi ved, at der bliver taget hånd om jer alle.

De kærligste julehilsner fra

Lisbeth Nørgaard Kristensen

(Den gamle købmand i den gamle Brugsforening i Redsted 1999 – 2010)

